

Carpe that fucking diem

Linda de Roos is IC- en CCU-verpleegkundige en werkt als ZZZP-er, waardoor ze meerdere werkplekken heeft. Daarnaast schrijft ze columns voor diverse tijdschriften en inmiddels heeft ze meerdere boeken op haar naam staan.

Graag neem ik jullie heel even mee naar mijn bijzonder mooie werkplek, de Intensive Care (IC). Waar de scheiding tussen leven en dood een flinterdunne scheidslijn blijkt. Als mens zijn we totale kwetsbaarheid. Je weet simpelweg niet of je morgen, of zelfs straks, nog leeft. Dat klinkt niet heel opbeurend, maar misschien is het tegelijkertijd wel het meest briljante gegeven. Want het nodigt je bovenal uit om nú te leven. Carpe that fucking diem. De IC is een plek waar mensen van het ene op het andere moment terecht komen. Mensen van alle leeftijden, mensen zoals jij en ik. Het is misschien moeilijk in te denken dat het een mooie plek is om te werken; zo'n afdeling waar alleen maar ernstig ziek-zijn is. En bloed. En piepende apparaten. Maar ook veel humor en licht, gek genoeg. En liefde. Het is een werkplek waar al je zintuigen geprikkeld worden, continu, maar bovenal je hart. En juist dát maakt het zo mooi. Het contact met mensen. Het zorgen voor mensen in een kwetsbare situatie. Het werken op de IC omvat zoveel meer dan een patiënt te midden van allerlei alarmen, apparatuur en draden. Ik mag werken met alle kleuren mensen uit alle lagen van de bevolking. Hoe bijzonder is dat? Dat zorgt vaak voor mooie gesprekken, over wezenlijke dingen in het leven, terwijl je elkaar niet kent. Over onze kwetsbaarheid, zorgen en angsten, maar ook over liefde. Als verpleegkundige word je voor kortere of langere tijd een vertrouwenspersoon. Ik doe mijn best om licht te brengen in het duister. Want ja, er is donker, door het overlijden van mensen, ook jonge mensen. En dat is geen kwestie van rechtvaardig of

onrechtvaardig, al voelt dat vaak wel zo. Het leven houdt geen rekening met jong of oud, dat doet gewoon zijn ding. Dus besef ik mij des te meer dat ik morgen ook ineens dat ernstige ongeluk, die foute bacterie of dat grote infarct kan hebben. Vette pech. En dat ik op dit moment kerngezond ben is vette mazzel. Iets om vooral ongelofelijk dankbaar voor te zijn.

Leef nu, niet morgen of later. Want misschien is er wel geen later, of een heel ander later dan dat je voor ogen had. En ja, dan spelen er in dit moment een hoop issues in de zorg; het enorme personeelstekort, de hoge werkdruk, de CAO, de BIG II en de overgangsregeling. Het zijn zaken die ons aan het hart gaan. En dan nog steeds is er ook veel mooi en goed, het is maar net waar je je oog op laat vallen. Er zijn collega's die het talent hebben om overall over te klagen. Het omgaan met eeuwige klagers is voor mij harder werken dan simpelweg hard werken. Alles komt en gaat en verandert met de tijd, net als de jaargetijden, eb en vloed en donker en licht. Kijk eens hoe humor en een open houding dit moment zoveel mooier kleurt, verlicht en relativeert.

'Relax, nothing is under control'

'Relax, nothing is under control' is één van mijn favoriete uitspraken. Hoeveel ontspanning geeft dat wel niet, als je durft te vertrouwen op het leven dat zich als vanzelf ontvouwt, net als de vier jaargetijden? Daar komt niks of niemand aan te pas, dat voltrekt zich ook als vanzelf. Het betekent overigens niet dat je dan maar afwachtend hoeft toe te kijken. Vertrouw erop dat de juiste gedachten en handelingen als vanzelf in jou verschijnen, dat het leven gaat zoals het gaat en dat wij alleen maar mee hoeven te bewegen met de stroom. Dus, carpe that fucking diem, lach en kom vooral werken op de IC! ■